

hjælp. Det er der selvfølgelig ikke ret mange direkte stemmer i, men vi havde håbet på, at vi med et samlet Folketing kunne tage denne her opgave seriøst og alvorligt og sammen have fundet nogle gode løsninger på det.

Vi har tidligere på dagen i dag haft en debat om ventelisterne til hospitaler, men man kan så spørge sig selv efter debatten: Hvad kom der så ud af det? Hvad vil vi se af forbedringer i fremtiden? Og mit bedste bud efter at have overværet debatten er: Intet. Regeringen havde end ikke et forslag til en dagsorden under debatten om ventelisterne til hospitalerne. Altså ingen klare meldinger fra regeringen om, hvad det er, der skal til, og hvad det er, man ønsker.

Også de sindslidende har flere gange været diskuteret. Der har været nogle særdeles gode debatter om de sindslidende, og noget er også sket. På nogle områder vil jeg sige at der er sket meget omkring de sindslidende, men det er ikke nok. Det er, som om regeringen med planlægning og lappeløsninger udskyder problemerne i stedet for at gå ind og virkelig seriøst tage fat om problemet og så en gang for alle få lavet nogle ordninger, der løser problemerne for de sindslidende.

Indtil nu har de mange debatter her i Folketinget, de mange vedtagne dagsordener jo hovedsagelig udmøntet sig i ansættelse og aflønning af endnu flere embedsmænd, der skal sidde og lave endnu flere rapporter om, hvordan man kan gøre det, men hvad med de sindslidende? Det er, som om man prøver at kanalisere pengene over i administration og planlægning og udarbejdelse af rapporter osv., men hvad med de sindslidende? De får det ikke bedre af, at man laver den ene tykke rapport efter den anden, og hvis vi ser os selv i spejlet og skal være ærlige, så ved vi i dag godt, hvad det er, der skal til. Det er et spørgsmål om, at man bruger pengene på den rigtige måde, og at man virkelig går ind og tager fat om problemet og løser problemet.

Det samme gør sig også gældende, når vi taler om narkomaner. Heldigvis har vi jo endelig efter flere års debat fået vedtaget den rigtige politik, en politik, som bl.a. Fremskridtspartiet var med til at skrive, og som blev vedtaget af Folketinget, og det er vi glade for. Vi er glade for den politik, man i dag har på området om narkomaner. Man har tre målsætninger, der hedder, at vi skal have bekæmpet hele det illegale marked, vi skal have bekæmpet følgekriminaliteten med røverier og indbrud osv., og vi skal

have forbedret narkomanernes levevilkår og sundhed. Ikke mindst det sidste. Og vi er også blevet enige om, at det, der skal til, er afvænnelse og atter afvænnelse. Afvænnelse er den bedste løsning på problemerne med narkomanerne. Når først de er afvænnet og ikke længere efterspørger narkotikaen, så har vi løst de øvrige problemer.

Så Folketinget har udstukket linjerne. Folketinget har vedtaget den rigtige politik, men der mangler penge. Der mangler masser af penge. Vi taler skønsomt om et behov på et sted mellem 600 og 700 mio. kr. om året, og hvad kommer regeringen med? Igen: Man bruger pengene på nogle flotte rapporter og undersøgelser, og så lægger man måske en 50-60 mio. kr. af. Det batter intet. Det, der skal til, er, at man seriøst tager fat om problemet og afsætter de penge, der skal bruges. Vi ved jo, at hvis bare man afsætter pengene, så får man fortjenesten hjem i den anden ende. Det er langt billigere at afvænne narkomaner, end det er ingenting at gøre. Det ved vi. Hvorfor bruger man så ikke de penge, der er nødvendige på området?

Det er ikke rimeligt, at når en narkoman henvender sig til de sociale myndigheder og siger: Hvis ikke jeg får hjælp nu, så dør jeg. Hvorefter de sociale myndigheder meddeler: Jamen kom igen om tre måneder, så kan vi få en samtale om tingene. Det er ikke et svar at give en person, som rent faktisk er så langt ude, at vedkommende er klar over, at det ikke varer længe, før vedkommende dør. Hvordan ville man reagere, hvis det var den politik, man førte på sygehuse? Hvis man f.eks. sagde, når folk kom med brækkede ben eller var kommet til skade ved færdselsuheld: Det er meget fint. Kom igen om et par måneder, så kan vi tale om tingene. Det ville man ikke acceptere. Hvorfor accepterer man det, når vi taler om narkomanerne?

Så er der hele problemstillingen om de hjemløse, og det er et svært problem. Det er ganske, ganske svært at finde ud af, hvad det er for nogle specielle tilbud, og hvad det er for en hjælp, de skal have, for at de kan få sig et godt sted at bo. Det er der ingen tvivl om. Det erkender vi også i Fremskridtspartiet. Det er svært, men det er ikke rimeligt, at vi er i en situation, hvor vi ved, vi har et sted mellem 20.000 og 30.000 hjemløse – det er jo svært præcis at gøre op, hvor mange det egentlig er – og så samtidig har modtaget en stor mængde flygtninge fra Bosnien og i løbet af ganske kort tid bygget flygtningelandsbyer til dem, så de havde et sted at bo.